

Idrættens tredje halvleg, altså samværet efter kampen, anses af mange som lige så vigtig som selve idrætten. I en tid med tendens til isolation af mennesker, passivt fjernsynskiggeri eller fællesaktiviteter af negativ eller ligefrem af kriminel karakter er det afgørende, at der findes andre muligheder med positivt indhold. Kameratskabet omkring en fælles interesse er et tilbud, alle bør få, også grupper, som ikke uden videre falder ind i eksisterende systemer og strukturer, eksempelvis socialt belastede unge fra dårlige miljøer og indvandrere og flygtninge og her måske især deres børn.

Disse grupper må lukkes ind i fællesskabet, må søges integreret, hvis spændinger skal mindskes. Idrætten gør dette arbejde allerede, men det må styrkes væsentligt. Den sociale indsats må alle gode kræfter være med til at løfte. Strategien omkring regeringens voldspakke kan styrkes også ad denne vej.

København og visse andre større byer er i et alvorligt underskud, hvad idrætsfaciliteter og fysiske udfoldelsesmuligheder angår. Mulighederne i dag for at placere traditionelle idrætsanlæg er små. Der er dog DGI's velkomne projekt på Vesterbro, men det er ikke nødvendigvis store haller og anlæg, der er brug for. Mindre, skrabe og mere ydmyge anlæg til forskellig anvendelse placeret i de boligområder, hvor behovet er stort, kan være en løsningsmulighed, og det skal ikke nødvendigvis være forbundet med medlemskab af idrætsforening. Anlæggene kan være til fri afbenyttelse for kvarterets beboere, og beboerforeninger og lignende kan stå for driften. Regeringens projekter med kvarterløft kan indeholde sådanne planer, og igen: Også her ser vi, at voldspakken kunne styrkes herved.

Idrætsorganisationerne, Dansk Idræts-Forbund og Dansk Gymnastik- og Idrætsforbund, Frisisk Forening og de enkelte klubber tegner kollektive forsikringer af forskellig art til gavn for medlemmerne.

Med hensyn til de individuelle idrætsskader mener nogle, at sportsudøverne selv må bære risikoen herfor og ikke bør kunne ligge det offentlige sygehusvæsen til last. Det er samme syn, som nogle har på rygere og drankere og andre selvforskyldte patienter.

Spørgsmålet om patientbetaling for idrætsudøvere til læger eller hospitaler har vist aldrig været politisk aktuelt, men vi er i Det Radikale Venstre åbne over for en diskussion om dette forhold, hvad angår professionelle idrætsfolk på kontrakt.

Det skal dog nok siges, at de positive og af samfundet ønskede virkninger af befolkningens idrætsudfoldelse overstiger skadesomkostningerne. Nogle kunne måske tænke sig, at idrætslægeklinikkerne i amterne skulle privatfinansieres, men det ville måske blot flytte patienterne herfra og over i de almindelige lægekonsultationer og skadestuer.

Med disse ord skal jeg slutte og takke for redegørelsen endnu en gang, og jeg håber på en dag med en rigtig god idrætsdebat og med en god slutning, som vi alle kan samles om.

**Niels Højland (FP):**

Ministerens redegørelse er jo på mange områder positiv også set fra Fremskridtspartiets synspunkt. Jeg vil kun lige dvæle ved en enkelt ting i den, for der er berørt mange ting også her i dag.

Ministerens skriver (Folketingets forhandlinger, side 4033):

»En betydelig offentlig støtte kan modvirke tendensen til stigende commercialisering og sikre, at idrætten kan foregå på en social og samfundsmæssig forsvarlig måde.«

Det er jeg absolut ikke enig i. Jeg tror ikke, det vil hjælpe, at man poster flere penge ind. Det tror jeg ikke vil give en bedre moral eller stoppe den kommercialisering, som sker. Idrætten vil bruge de midler, som den har. Man vil søge at sælge de programmer for at tjene nogle penge til det, man har brug for. Men jeg har tillid til, at idrætsorganisationerne og den brede idræt, som vi har i Danmark, vil forstå at forvalte de ting på en forsvarlig måde.

Der vil altid komme eksempler, hvor man kører det for vidt, i en tid, hvor medierne fokuserer meget på idrætsudøvere og der måske er mange penge i visse områder. Vi har set et af de seneste eksempler omkring hestesport, hvor det kom frem, at man efter manges opfattelse mishandlede, for at sige det rent ud, hestene for at drive dem frem til at blive vindere. Det er ting, som ingen kan acceptere. Det kan man heller ikke inden for sportens verden, og jeg har tiltro til, at man selv tager hånd om de problemer.

Der kan også være diskussion om doping, eventuelt også af hestene. Det tror jeg bestemt at idrætten selv tager fat i. Men at man stopper den slags ting ved at pumpe flere penge ind i idrætten, det tror jeg ikke på.

Men jeg vil gerne vende tilbage til idrættens betydning. Den har jo haft en kolossal betydning både for den enkelte og for Danmarks udvikling igennem mange generationer. Vi er jo